

PER GRANES SEMESTER

EN SOMMAR-IDVILL

ELISABETH KUYLENTIERN-WENSTER
(Forts. fr. föreg. nr.)

Han kunde inte se mera av hennes ansikte än pannan och hakan, en liten rund och viljekraftig haka, vilkens fasta energi var opponent emot den smala fantasipannan. Han ville gärna veta, om det låg flickgärder i blickens glada blickar, om de fina blåvågarna tryckte överlagret.

Medan Per Grane sköt sig på det stora arbetskonvolutet, såger han tvekan och misstänksamhet.

— Elsa undrar naturligtvis över mitt förelag. Därför vill jag förklara kausalansamlingen i mitt intresse för Elsa. Jag har satt i tillfälle att läsa mycket intima brev, skrivna av Elsa för. Dessa skrifter ha gjort den avlidne till min vän. Elsa yttre liknar hans, och jag har tänkt mig möjligheten av en viss sympati oss emellan, sådan som kan förefinnas mellan ung och gammal — till materiell gagn för den unga. Jag önskar känna Elsa under denna månad för att sedan få räkna som beskyddare, när Elsa skall söka sin utkomst.

Nu sitta sigillan bergstas, och häradsbördningen lägger bort lacket. I det samma känner han sin handled en mjuk lina av heta små fingrar.

— Farbror Per — jag kan inte tala så där riktigt, men det var det jag ville säga härom dagen — ville ha för sig, om inte farbror Per kunde nöja sig med en flicka, när inte sonen fanns? Elsas kind smudgade mot hans ögon och hon tillaggar: Jag är ju öfvergiven, duger väl inte just till mycket av det, som farbror tänkt sig. Men alltid kan jag tylla någon stunds tomhet. Och — och jag håller så mycket av pappas och mamas vän. — Så mycket, upprepar hon entusiastiskt och kysser hastigt hans högra hand. Liksom en smula häpen över sin djärvhet, stannar hon: Det är som om jag fått pappas igen.

Hela vägen ned till ruinen tala de om salig kyrkohögen. Elsa berättar trofast sin minnen. Per Grane gör en fråga då och då. De ha med en blivt så förtroliga, att han säger "du", och ibland sticker hon sin arm under hans. Men jämliga steg kunde de ej hålla, hon tar två, när han tar ett. Detta irriterar honom.

— Du skulle försöka ta längre steg, barn lilla, säger han. Den här ojäma takten är allt för förtroende. — Först mig, farbror Per, men jag tror inte jag kan ändra min gång. Nu är vi för resten framme. Det kan jag säga, vi träffar de andra här. De skulle ro hit.

— Det kunde Elsa sagt förut. Per Grane stannar tvärt. Jag tycker inte om att bese någon i trupp. De bästa verka okvalificerade för äldre historia, eller också släma, de som kunde bekräfter. Jag vill ha fred att sätta mig in i den förgångna tids stämning.

— Vi kan ju vända strax, om de landa där, föreslår Elsa fögligt, men Tord säger då knappt ett ord när han är vid borgen. Han diktar och drömmar, så han kan anse bort, och flickorna äro inte heller så svåra. Vårst är direktör Trapp. Han läser varandra inskription högt, tar mått av fönstergluggarna och takhöjden, jämför nya stenar och gamla. Jag blev riktigt rasande på honom sist. Men nu går vi väl ändå.

Per Grane lyder motsträvt. Detta "de andra" ha slagit en skopa kallt.

Barn äro särskilt utsatta för att få mask i sitt system.

Växten hos ett barn, som plågas av mask, är starkt hämman. De flesta barn — hur rena de än hållas av sina smoder — stoppa nästan allt möjligt i munnen och särskilt gäller det små barn. I många fall ådraga de sig åtakliga sjukdomar på detta sätt. Ständigt med mest farliga i detta hänseende är att barnen dräva för s. k. "Pia", "Beef", "Pork", "Round", "Hook" eller ringmask i symmetet. Ett barn som frätages en del av sin näring genom ringmask, får skada för hela livet av dessa parasiter. Därför bör man vara mycket försiktig. Ett säkert tecken är masserandet av små delar av masken och ett tandydande tecken är förlusten av appetit, som då och då är förbundet med hungerbegär.

beaktad tunga, halsbränna, ont i magen, kravlande förmålsmått i tålörarna, förhållningar i strupen, stadig spottning, smärta i ryggen och lemmar, svindlande huvudvärk, matta, bet då magen är tom, mörka ringar under ögonen.

och eleptiska anfäll, kramp o.s.v. I många fall har orsaken till död eller slingsavaghet varit en mask. Barn, som lida av mask, ha som regel ej lust att äta, och de äro ofta bleka. De bli stilla, melankoliska, tidsals mycket nervösa, otillfredsställda, och ofta beständigt i raser. Tändade är avsett att driva masken ur systemet. Det brukas allmänt i Europa för detta ändamål. Om ni misstänker att ert barn är angripet av denna fruktansvärda pest, beställ en full behandling av Tande för tio dollar samt \$4 cents, halv behandling \$7.25, som skänks strax efter mottagandet av money order eller bank draft. Bliv fri från denna pest. Man kan ej njuta av livet, medan dessa parasiter gnaga. Tändade säljes endast av Laxal Medicine Co., K-55, Laxal Edge, Forbes & Moultrie Sts., Pittsburgh, Pa. Föreskrif på paketet 25c. extra, Inget C.O.D. till Canada.

Han kunde inte se mera av hennes ansikte än pannan och hakan, en liten rund och viljekraftig haka, vilkens fasta energi var opponent emot den smala fantasipannan. Han ville gärna veta, om det låg flickgärder i blickens glada blickar, om de fina blåvågarna tryckte överlagret.

Medan Per Grane sköt sig på det stora arbetskonvolutet, såger han tvekan och misstänksamhet.

— Elsa undrar naturligtvis över mitt förelag. Därför vill jag förklara kausalansamlingen i mitt intresse för Elsa. Jag har satt i tillfälle att läsa mycket intima brev, skrivna av Elsa för. Dessa skrifter ha gjort den avlidne till min vän. Elsa yttre liknar hans, och jag har tänkt mig möjligheten av en viss sympati oss emellan, sådan som kan förefinnas mellan ung och gammal — till materiell gagn för den unga. Jag önskar känna Elsa under denna månad för att sedan få räkna som beskyddare, när Elsa skall söka sin utkomst.

Nu sitta sigillan bergstas, och häradsbördningen lägger bort lacket. I det samma känner han sin handled en mjuk lina av heta små fingrar.

— Farbror Per — jag kan inte tala så där riktigt, men det var det jag ville säga härom dagen — ville ha för sig, om inte farbror Per kunde nöja sig med en flicka, när inte sonen fanns? Elsas kind smudgade mot hans ögon och hon tillaggar: Jag är ju öfvergiven, duger väl inte just till mycket av det, som farbror tänkt sig. Men alltid kan jag tylla någon stunds tomhet. Och — och jag håller så mycket av pappas och mamas vän. — Så mycket, upprepar hon entusiastiskt och kysser hastigt hans högra hand. Liksom en smula häpen över sin djärvhet, stannar hon: Det är som om jag fått pappas igen.

Hela vägen ned till ruinen tala de om salig kyrkohögen. Elsa berättar trofast sin minnen. Per Grane gör en fråga då och då. De ha med en blivt så förtroliga, att han säger "du", och ibland sticker hon sin arm under hans. Men jämliga steg kunde de ej hålla, hon tar två, när han tar ett. Detta irriterar honom.

— Du skulle försöka ta längre steg, barn lilla, säger han. Den här ojäma takten är allt för förtroende. — Först mig, farbror Per, men jag tror inte jag kan ändra min gång. Nu är vi för resten framme. Det kan jag säga, vi träffar de andra här. De skulle ro hit.

— Det kunde Elsa sagt förut. Per Grane stannar tvärt. Jag tycker inte om att bese någon i trupp. De bästa verka okvalificerade för äldre historia, eller också släma, de som kunde bekräfter. Jag vill ha fred att sätta mig in i den förgångna tids stämning.

— Vi kan ju vända strax, om de landa där, föreslår Elsa fögligt, men Tord säger då knappt ett ord när han är vid borgen. Han diktar och drömmar, så han kan anse bort, och flickorna äro inte heller så svåra. Vårst är direktör Trapp. Han läser varandra inskription högt, tar mått av fönstergluggarna och takhöjden, jämför nya stenar och gamla. Jag blev riktigt rasande på honom sist. Men nu går vi väl ändå.

Per Grane lyder motsträvt. Detta "de andra" ha slagit en skopa kallt.

Barn äro särskilt utsatta för att få mask i sitt system.

Växten hos ett barn, som plågas av mask, är starkt hämman. De flesta barn — hur rena de än hållas av sina smoder — stoppa nästan allt möjligt i munnen och särskilt gäller det små barn. I många fall ådraga de sig åtakliga sjukdomar på detta sätt. Ständigt med mest farliga i detta hänseende är att barnen dräva för s. k. "Pia", "Beef", "Pork", "Round", "Hook" eller ringmask i symmetet. Ett barn som frätages en del av sin näring genom ringmask, får skada för hela livet av dessa parasiter. Därför bör man vara mycket försiktig. Ett säkert tecken är masserandet av små delar av masken och ett tandydande tecken är förlusten av appetit, som då och då är förbundet med hungerbegär.

beaktad tunga, halsbränna, ont i magen, kravlande förmålsmått i tålörarna, förhållningar i strupen, stadig spottning, smärta i ryggen och lemmar, svindlande huvudvärk, matta, bet då magen är tom, mörka ringar under ögonen.

och eleptiska anfäll, kramp o.s.v. I många fall har orsaken till död eller slingsavaghet varit en mask. Barn, som lida av mask, ha som regel ej lust att äta, och de äro ofta bleka. De bli stilla, melankoliska, tidsals mycket nervösa, otillfredsställda, och ofta beständigt i raser. Tändade är avsett att driva masken ur systemet. Det brukas allmänt i Europa för detta ändamål. Om ni misstänker att ert barn är angripet av denna fruktansvärda pest, beställ en full behandling av Tande för tio dollar samt \$4 cents, halv behandling \$7.25, som skänks strax efter mottagandet av money order eller bank draft. Bliv fri från denna pest. Man kan ej njuta av livet, medan dessa parasiter gnaga. Tändade säljes endast av Laxal Medicine Co., K-55, Laxal Edge, Forbes & Moultrie Sts., Pittsburgh, Pa. Föreskrif på paketet 25c. extra, Inget C.O.D. till Canada.

häftigt, att tårarna stiga upp i ögonen. Det är ändå besynnerligt, att hon har så lätt att ofrivilligt skära farbror Per! Nu kan det hända, att den goda stämningen är störd igen.

Där kommer mycket riktigt ungdomen, säger Per Grane och pekar utåt ögon. Ha de plats i båten, kunde vi ju ro med mig er närvarande. Det ser ut som om de tänkte lägga i land.

Det är en vanlig ekstock de ha. Jag tror inte den rymmer så många. Men Greta och jag kan gå.

Hon har rest sig och kommit fram i dörröppningen. Hon hör till dem, om vilka man alltid säger: Nu är hon vackrare än någonstans och glömmar, att det samma sagts hundratals gånger med full övertygelse. Det kommer sig av, att hon verkar så harmoniskt, så själsligt under det friska, linjemjuka höljat av varmblodig färg.

Per Grane ser övrburet på hennes mun. Han vet ej av blickens intensitet, följer endast det livliga spelet av små kvicka nervsträngar, som sätta melodier till lekande flicktänkar. Så experimenterar han med det skillevad magnetdrådan.

Kandidaten och du kunde gå. Vore det inte en lämplig fördelning? Jag har visserligen inte rott på ett skelligt år, men skulle nog ta mig fram. Lille Adonis Trapp kunde möjligen i nödfall hjälpa till.

— Nej, för då flickorna, skratrar Elsa. Hon har hela situationen klar för sig och skratret klingar igen sprudlande i sin yra munberhet.

Skall det döja något, undrar Per Grane misstänksam. Inbillar hon sig, att jag inte märkt hennes och grönskillningens svärmeri? Om han nu varit hennes far, skulle hon flugit honom om halsen och tackat honom för det tillfälliga arrangemanget. Nu var han dock främlingen.

— Hallå, ropar han nedåt båten. Hallå!

— Å, men varför det, farbror Per? Om de nu rott förtidigt.

Elsa läter misnöjd och hon har höjt handen som för att hejda honom. Så lutar hon sig fram för att lyssna efter svar.

— De borde oss inte. Ropa inte omigen! — Varför inte? Du vill naturligtvis vara med dina jämnar.

— Kväll vill jag vara med dig, farbror Per. Hon står rak och strålglad frimodig.

Vi ha ju funnit varandra, och jag har inte talat ut på länge. För jag nu säga precis vad jag tänker? — Du är en man, farbror Per, stark och god — ja! God — och jag är så gränslöst glad för att du bryr dig lite om mig — stolt — farbror Per!

Anden skifta i allvar och lek. Ansktet växlar färg, men blicken är Tord fast och lodar ärligt hans. Det är nästan oemotståndligt att trycka henne intill sig. Per Grane lägger händerna bakom ryggen. Den, som en dag får kyssa de läpparna, kysser livets rödaste rosor. Per Grane sluter munnen hårt under sina välvärjade mustascher. Lena kinder med smekans oval, vilken hand skall med gärd?

Per Grane knyter näsen och säger tvärt: — Skil vi inte bry oss om dem, så föreslår jag, att vi vänder tvärt.

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

— Ja, svarar hon impulsivt och är raskt ut på ången. Han vandrar efter med långa steg, och inom honom arbetar en fråga, som när en väg står mot en sten, hårdigt än i skum och än i dymning. Säg mig, Elsa, håller du inte mycket av Tord Lidner? —

der av vildrosknoppar. Grosshandlaren Trygge i grådfärgad flanel och blåfärgade silkestramper underhöll dem. Han talade om rosorna som symboler för sommarsens färg och doft.

— Doften, mina damer, den får ni med er, var ni går. Den skall fördriva för mig er närvarande, om ni än vill ge mig er aldrig så väl.

Fru Trapp, som vid diverse badorter varit med i direktionen för nya och nöje, ansåg sig oumbärlig och hade inte haft någon ro, förrän hon kommit med till "Turisten". Kandidaten presenterade henne för friherrinnan och de båda damerna "funno" strax varandra i sitt strävande att göra midsommar.

Priherrinnan var smal som en tråd, dragen ur förtärlighets vapenduk, fru Trapp avlände höjden till ära i vitt och detta rundade henne betänkligt.

Men kära, så då, har ni inte hunnit längre med majstången, ropade hon och slog ihop händerna. Inte dugar det här.

— Vi få skicka ut småflickorna på ången efter vildblommor, föreslog friherrinnan. Prästkragar och blåklint det hand vi om tunnband och hängde upp till kranar i min ungdom.

— Ja, det är förtjusande, medgav fru Trapp och tonfallet neg för de friherrliga tunnbandskransarna, men först måste vi ha löv, mycket löv. Det får väl karlarna skaffa.

På "Turistens" veranda stod en restaurangfröken, vilken föreföll lika konstruerad som enigmatikemänniskan; till henne skrek löjntanten: Fröken Greta, vi måste ha vermet ut vatten — mycket vermet!

Tyra höll på att kikka. Han var så kvick.

— Och så är vi tvungna att ha rep, kommanderade fru Trapp vidare. Finns det? — Nå, det var bra.

Runt omkring gräsmattan hade "befolkningen" samlat, bygt avkastande. Och nu kallades också prostinnan med Höjers, direktören, lärarinnorna och Andersson. Han gick emellan Brottberg och Halm. Under det vita skägget lyste en ärtgrön halsduk fram, ny för dagen. Han tyckte, att såna här "folkskockningar" voro idiotiska, men man fick väl "gå på sat-tyet".

Ett stycke efter kommo Agnes och Per Grane. Hon gick stilla som i en dröm. Och orden duggade med långa mellanrum, men hon led icke av hane fördigheit. Riktigt goda vänner behövde icke ständigt meddela sig med varandra genom tal. Det var henne nog, att han icke såhade sig till de andra, utan stannade bredvid henne.

— Sötast moster, kom och hjälp oss, ropade Elsa. Hon arbetade het och rod med en stor ekblövsgränd. Två småskollärarinnor virade också med härt hopknipna munnar och en slatkammande andakt över fysionomierna, som om de befunnit sig i en av Lutherdomen vitmenad landskyrka.

Agnes tvekade. Hon hade mest lust att säga nej, men gick i alla fall fram till systerdöttern och tog en lövknippa.

— Kan jag också göra någon nytta? —

— Farbror Per? — Elsa såg glatt överaskad upp. Det var förfärligt snällt! Här behövde alla villiga hand, om vi ska få majstången rest i dag.

Jag skall racka löv. —

— Han måste upphörigt luta sig ned. Soler stekte i nacken, och han greps av lindrig svindel, men låtsade ingenting om. Det roade honom nästan att hjälpa till. Attningslöst föredrog han det framför att sällskapa med lamadjuret och direktör Trapp.

Brottberg och Halm dirigerade småflickornas blomsterplockning.

— Inte så korta stjärklar! Tag inte rötterna med, då får vi nästa sommar inga blommor att plocka. Marika, ser du inte, där till höger har du blåklint. Du, till höger! — Kan en så stort flicka inte höger och vänster?

Kandidaten bad Elsa komma och bli smärkad. Hur tjockt borde girlanderna viras? Hon drog hennes arm under sin och tog henne med sig. De gingo inte utan dansad fram, ty det var midsommarfest.

Jag tycker han börjar gulna på näbben, den gamla staren! Kandidaten skratade. Det är misstänkta symptom. Då äro de stadda i friare ärenden, ser hon, jungfru Elsa!

— Du är tokig, Tord! Elsa stannade tvärt. Tror du verkligen, att farbror Per tänker på moster Agnes?

— Vore det så, skulle han gärna både få tänka och handla för mig. Men han vill ha lammkött, och det retar mig.

Elsa frågade ingenting mera, men hon fick hättig hjärklappning, och något alldeles nytt började röra sig inom henne. Det var som en ökad fågel flugit in i hennes hjärta; oroligt flaxade den omkring, för radd att våga vila vingarna. Och hon undvek med ens farbror Per för att däremot ytterst livligt sällskapa med Tord.

Ingen fick tro, att hon inbillade sig, att farbror Per —! Det skulle varit alltför galet! Inte kunde han bry sig om en liten obetydlig förståelse.

Hon betraktade honom förstås. Nej, han såg inte ens åt henne. Och hon skratade hejdlöst åt Tord, som ej kunde begripa anledningen. Hon brukade aldrig hänge sig åt någon stannande glädje.

— Jag är alldeles utslädd, sade löjntanten Sara, där han hävt i graset framför Tyra, med nöje konstaterande, att hennes vita hägar voro högst ar. 37. I minst en halvtimme

har jag bråkat min hjärna med att ligga här och fundera ut, vem jag skall låta arbeta i mitt ställe.

Tyra bara skratade. Det kändes henne utmärkt, och hon njöt dessutom av att märka, hur gräsligt kär löjntanten var.

Klockan sex reses majstången, och då se alla på den, som om den varit ett par dussin fattiga barn, vilka klädda i gamla kläder utgjorde fastens besväriga, men plikttröget följda ritual. Ingen var särskilt glad vid synen, men om majstången saknats, skulle midsommarfesten mist introduktionsakten.

Två bondespeiman stämde gnällande fiolen och satta slutligen i till en melodi. Några småflickor taga varandra i händerna, men eljest så el-lert sitta alla och stirra mot den grönmotade skyskrapan som mot ett oundvikligt öde.

Priherrinnan släcker ett matt pek-finger upp i luften:

— Kära små vänner, vi ska dansa in sommaren.

Långsamt bildas en bro